

Det, der er det afgørende spørgsmål, som har skilt vandene i FN – den resolution, som man taler om at England og Amerika ikke turde sende til afstemning – taler ikke om nogen som helst bemyndigelse, for den ligger jo i forvejen i de tidligere resolutioner. Den taler heller ikke om, hvorvidt Saddam har begået noget forkert eller ej, for det ligger også i forvejen i de tidligere resolutioner. Den taler om tidsspørgsmålet, og når den ikke er kommet til afstemning, skyldes det jo, at de seks lande, som afgjorde flertallet, sagde: Jamen hvorfor i alverden skal vi tilslutte os den, fordi Frankrig vil nedlægge veto?

Alle de herrer her, som har vidst så meget om, hvordan der ville blive stemt, ved måske noget, som de seks lande ikke ved. Hvis de ved det, har de i hvert fald ikke sagt det til nogen, og jeg er temmelig overbevist om, at de ikke har sagt det til SF's folketingsgruppe. Det vil altså sige, at vi står her med nogle oplysninger, som er givet heroppefra, men som er grebet ud af luften, og som man kun kan gætte sig til. Man kan gætte på det ene, og man kan gætte på det andet, men det bliver det ikke rigtigere af, for når der bliver bebudet et veto fra Frankrigs side, hvorfor skulle vi så stikke næsen frem og risikere uro i vore lande?

USA har også gjort det vanskeligere for de seks lande og har også begået fejl ved at meddele, at uanset hvad FN beslutter, går de derudad. Der er lavet fejl mange steder, og jeg skal dybt beklage, at Sikkerhedsrådet ikke blev enigt, for vi har jo sagt i ugevis: Se nu at blive enige, når det eneste, der skiller jer, er tidsspørgsmålet. Men det har de ikke kunnet. Sikkerhedsrådet har svigtet i den sidste fase, men det skyldes altså, at der er kommet meldinger, som satte Sikkerhedsrådet skakmat til sidst, og som betød, at de seks meddelte, at de ikke meldte noget ud.

Nu markerer hr. Keld Albrechtsen, så jeg er sikker på, at han har fået en opringning fra de seks lande, og så kan vi få det at vide af hr. Keld Albrechtsen. Det vil jeg glæde mig til at høre.

Til fru Margrete Auken's meget væsentlige indlæg om Mellemøsten vil jeg godt sige, at vi har lagt megen vægt på, at det ikke udvikler sig til en konflikt mellem den arabiske verden og den vestlige verden. Vi har hele tiden arbejdet kraftigt for en fredsløsning i Mellemøsten, og vi har sagt til amerikanerne: Vær nu med til at ofentliggøre resultatet fra kvartetten, som altså består af Rusland, USA, EU og FN. Jeg sad på EU's formandsplads i 6 måneder. Vi havde kraftige og tætte forhandlinger, vi blev enige om kø-

replanen for fred, og den 20. december tilsluttede amerikanerne sig den.

Så siger fru Margrete Auken, at vi skal komme op i omdrejningstal. Jeg tror såmænd ikke, der er nogen dansk regering, der nogen sinde har været i højere omdrejningstal, end vi har været. Der er i hvert fald ikke nogen tidligere regering, der er kommet med en vejviser, som har fået tilslutning fra verdenssamfundet.

Det, der så skal ske nu, er – og det har George Bush bekræftet forleden dag – at den bliver leveret til parterne, så de kan se, hvad vejen er, og hvad det er, verdenssamfundet forlanger. Palæstinenserne har taget det skridt, de skulle tage – det første skridt, som står på side 1 i vejviseren – de skal sørge for at få udpeget en statsminister med stærke beføjelser, og det er vistnok sket. Nu har jeg været her hele dagen, men jeg går ud fra, at det er sket, og så skal Israel også foretage til-lidsskabende foranstaltninger.

Jeg tror, det er meget vigtigt, at den arabiske verden konstaterer, at vi også er optaget af at skabe retfærdighed i det område, så det ender med to stater, der lever fredeligt og demokratisk ved siden af hinanden. Det er ikke et opgør med den arabiske verden, det skal bin Laden ikke få glæde af; det er et opgør med Saddam Hussein på grund af hans våben.

Vi er enige om, at han skal afvæbnes – det mente regeringen i 1998, og jeg skal komme tilbage til det – for det er jo blevet værre med ham siden 1998, og så må man spørge: Hvis ikke nu, hvornår så? Og hvis vi har svaret, at det skal være nu, kommer det næste kristne spørgsmål: Hvis ikke vi skal, hvem skal så? Man kan ikke sige, at det skal ske, og bagefter sige, at det kan de andre i øvrigt tage sig af. Det svarer heller ikke til den aktive udenrigspolitik, som hr. Niels Helveg Petersen formulerede som begrundelse for indsatsen i 1998, at sige, at det kan de andre tage sig af. Som hr. Poul Nyrup Rasmussen sagde som statsminister i 2001, må man selv vedstå og tage sit ansvar, hvis man mener, der skal gøres noget.

Hvis vi siger, han skal afvæbnes – det har vi været enige om – og uenigheden er om tidspunktet, må man konstatere, at hvis det ikke er nu, hvornår er det så? Hvornår er så hvornår, hvornår er så hvornår? Det, Saddam Hussein har spillet på hele tiden, er at få skabt splittelse, og det er da vidunderligt for Saddam Hussein, at han har fået skabt splittelse i FN, i NATO, i EU og i det ene danske Folketing efter det andet. Hr. Touborg var heroppe og nævnte en række af